

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania M. Sp. z o.o. z siedzibą w R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie
z udziałem A. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą B., A. J., K. K.,
B. M., P. M. i E. S.
o ustalenie podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24
lipca 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 274/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 14 lutego 2023 r., oddalił
apelację M. Sp. z o.o. z siedzibą w R. (dalej płatnik albo Spółka) od wyroku Sądu
Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 listopada 2021 r., mocą którego oddalono
odwołania Spółki decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie

z dnia 5 lipca 2019 r. ustalających podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne jako pracowników u płatnika składek, odpowiednio: dla P. M., E. S., B. M., A. J., K. K..

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła Spółka, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej oddalenia apelacji w sprawie E. S..

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, to jest art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a także art. 227, 235² § 1 i 2, 386 § 4 i art. 477¹² § 2¹ k.p.c., a także zwróciła uwagę na występujące w sprawie zagadnienia prawne budzące poważne wątpliwości, to jest: (-) czy w przypadku, gdy pracownik na podstawie umowy zlecenia zawartej z osobą trzecią będącą jednocześnie zleceniobiorcą pracodawcy otrzymuje wynagrodzenie wg stawki godzinowej, przy czym wynagrodzenie jest należne zarówno za czas wykonywania zlecenia, jak i za czas pozostawania w gotowości do wykonywania zlecenia, to czy w zakresie, w jakim pracownik otrzymuje wynagrodzenie za gotowość do świadczenia usług może zostać uznany za pracownika zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, mimo że nie wykonuje żadnej pracy, w tym pracy na rzecz własnego pracodawcy, a w konsekwencji czy część wynagrodzenia otrzymana za godziny pozostawiania w gotowości do świadczenia usług stanowi podstawę wymiaru składek, jakie musi odprowadzić pracodawca jako płatnik składek; (-) czy na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. sąd ubezpieczeń społecznych obowiązany jest do badania zgodności postępowania przed organem rentowym z przepisami k.p.a. oraz czy w przypadku podniesienia przez stronę odwołującą się zarzutów rażącego naruszenia przepisów postępowania przed organem rentowym sąd ubezpieczeń społecznych obowiązany jest zarzuty te ocenić i rozstrzygnąć.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania, bowiem nie zostały wykazane ustawowe przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Obecnie są one (powinny być) powszechnie znane i nie ma potrzeby ich powielania.

Po pierwsze, skarga kasacyjna nie jest oczywiście zasadna, gdyż skarżąca nie wskazała elementarnych naruszeń prawa, które usprawiedliwiają przyjęcie skargi z tego powodu. Nadto sam wyrok odpowiada prawu, a więc nawet hipotetyczne naruszenie norm prawa materialnego (lub procesowego) nie uzasadnia przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy, w zastępstwie pełnomocnika stron, nie poszukuje podstaw i argumentów przemawiających na rzecz wystąpienia określonej przesłanki prawnej, co jest kompatybilne z podniesionym progiem staranności w postępowaniu kasacyjnym.

Po wtóre, sam fakt, że orzecznictwo (oraz dostępne publikacje doktrynalne) nie dają odpowiedzi na pytanie, jak należy w kontekście art. 8 ust. 2a ustawy systemowej traktować umowy zlecenia, z tytułu których wynagrodzenie jest należne za gotowość do świadczenia usług, nie prowadzi do wykreowania istotnego zagadnienia prawnego, skoro odpowiedź na to pytanie wynika z wyroku Sądu drugiej instancji. Nie każda „nowość” wymaga od razu wypowiedzi Sądu Najwyższego, zwłaszcza gdy dana norma (tu art. 8a ust. 2 ustawy systemowej) szeroko została wyłożona w orzecznictwie (ostatnio uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 26 sierpnia 2021 r., III UZP 3/21, OSNP 2022 nr 2, poz. 17 oraz III UZP 6/21, OSNP 2022 nr 1, poz. 7). Stąd samo przekonanie skarżącej to za mało, szczególnie gdy w uzasadnieniu brak warstwy argumentacyjnej przemawiającej za uznaniem, że tak faktycznie w sprawie jest.

Nie ma również przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej z uwagi na „potencjalne wady procedury administracyjnej”, bo one – w sytuacji płatnika składek – nie mogą stanowić podstawy do uchylenia wyroku i decyzji organu rentowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2023 r., II UZ 14/23, LEX nr 3646727 i podane tam orzecznictwo). Także gołosłowne pozostały hasła dotyczące naruszenia przepisów Konstytucji RP, bo w żaden sposób nie poparte odwołaniem się do orzecznictwa lub literatury.

Kończąc, trzeba przypomnieć, że obecnie badaniu nie podlegają podstawy (i ich uzasadnienie), co wyklucza pomocnicze sięganie do tych fragmentów skargi, by wzmocnić etap przedsądu.

Sumując, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ał]